Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1868.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præs. B. Young

i det gamle Tabernakel Søndag Efterm. den 29de Decbr. 1867.

(Fra „Deseret News."

Man siger, at korte Besøg bringer langvarigt Venskab, og korte Prædikener gjøre maaskee Forsamlingerne interessante. Jeg er vis paa, at dette er Tilfældet undertiden. Jeg er taknemmelig for den Leilighed, jeg har havt til at blive underviist og for det Privilegium at kunne mødе tilsammen med et Folk, som viser ved dets daglige Levnet, at det ønsker at stride fremad. Jeg er taknemmelig, fordi vi have Leilighed til at samles her i dette Tabernakel den ene Sabbat efter den anden. Forrige Søndag talte jeg lidt om, at vore Formiddagsforsamlinger i Almindelighed ikke ere saa godt besøgte, som det var at ønske, og jeg havde ventet, at hele Tabernaklet skulde have været fuldt idag. Jeg kan ikke troe, at de Hellige ere ude og kjøre i Kane, thi der er ingen Sne; de kunne heller ikke være i Bjergene, thi Veiene ere ufremkommelige. Jeg troer ikke, at de ere ude for at fiske paa denne Tid af Aaret, ei heller kunne de alle være i Søndagsskolerne. Hvad bestille de da? Holde de Huusandagt, sove de, eller bortødsle de deres Tid med unyttige og forfængelige Foretagender? Det glæder os at see saa store Forsamlinger af Hellige om Eftermiddagene. Dette er det eneste Sted her i Staden, hvor der holdes offentlige Forsamlinger paa Sabbatsdagen. De Hellige i Store Saltsøstad gaae baade Formiddag og Eftermiddag alle til een og samme Forsamling, og danne saaledes i saa Henseende en stærk Modsætning til Befolkningen i de store Stæder i Verden. Jeg har seet Folk i nogle af disse Stæder gaae til deres Gudsdyrkelsesforsamlinger, men den Ene gaaer hid og den Anden gaaer did, og allevegne herskег der Forvirring.

De Hellige bør komme til Forsamling og høre paa, hvad der bliver sagt, og om der findes Nogen, som synes, at han ikke bliver belært saaledes, som han skulde ønske, behøver han kun at sende et

Kort med Anmodning om Tilladelse til at tale — op til Forhøiningen, og vi ville give Saadanne Leilighed til at udfolde deres Viisdom, thi vi ønske at lære Viisdom og at erholde Kundskab.

Vi ere i en stor Skole, og vi skulde beflitte os paa at lære; vi skulde bestandig bestræbe os for at samle os et Forraad baade af himmelsk og jordisk Kundskab. Læser gode Bøger, men jeg kan ikke sige, at jeg vilde anbefale Læsningen af alle Bøger, thi de ere ikke alle gode. Søger formedelst Guds Aands Bistand at hente saa megen Viisdom og Kundskab fra gode Skrifter, som I muligviis kunne, men uden hans Aands Veiledning ere vi ladte i Mørke. Jeg har ofte indtrængende tilraadet de Hellige at leve saaledes, at de kunne være i Besiddelse af Aabenbarelsens Aand og den Kundskab, som kommer lige fra Himmelen — fra al Viisdoms Kilde. Lever dette Folk saaledes? Ja, tildeels. Vi stride langsomt fremad, og som Broder George A. Smith har sagt, vi stride ikke hurtigt nok fremad. Jeg erkjender, at dette Folk er i Fremadstriden, og jeg er stolt deraf. Naar jeg kommer frem for Naadens Throne i Løndom, glæder det mig, at jeg kan takke Gud, fordi de Sidste-Dages Hellige bestræbe sig for at indrette deres Levnet saaledes, at det kan være ret for ham. Jeg er glad, jeg føler mig lykkelig, jeg er fuld af Trøst, Fryd og Fred paa Grund af den Fremgang, som dette Folk gjør, og dog seer jeg, hvor let et Menneske kan gaae tilbage og blive formørket i Sindet. Vi ere kun altfor snare til at fare vild og at følge vore egne Tilbøieligheder; lig Smaadrengene med deres Kjælker gaae vi meget langsomt opad Bakke, men fare hurtigt nedad igjen. Vi ere altfor tilbøielige til at være seendrægtige til at lære Retfærdighed, og derimod altfor raske til at løbe paa Syndens Vei. Vor Sjælefjende er bestandig paa Vagt for at lede os bort fra Sandhedens og Pligtens Sti, indtil vi med Ligegyldighed ringeagte Guds Tjeneres Raad og overtræde hans Bud. Der er een Sti — een Linie at følge for at erholde og bevare Guds Kjærlighdd og hans Aands Lys, hvilket saa at sige er det Compas, som vil lede de Hellige til Sikkerhedens Havn, og det misviser aldrig, thi det er ufeilbarligt.

Vi have mange Pligter at udføre, og der er et stort Værk foran os. Vi have Zion at opbygge, og deri ere vi alle enige, men vi have meer eller mindre forskjellige Anskuelser med Hensyn til Maaden, hvorpaa det skal skee, thi i det Hele taget ere vi tilbøielige til at følge vor egen Villie og at tilfredsstille vore egne Ønsker. Dersom de Hellige vilde leve saaledes, at de stedse kunde være veiledede af Herrens Aand, vilde de ikke være saa udsatte for at fare vild, som de ere. I mange Tilfælde ere vore egne Ønsker, vor Villie og vore Tilbøieligheder saa stærke, at vi gaae i Rette med Herren for om muligt at faae ham til at rette sig lidt efter vore indskrænkede Begreber. Vi glæde os ved saadanne Forestillinger — og tillige ved at gjøre Ondt, og derfor kan der med Rette siges, at „et Menneske bliver født til Moie, ligesom Gnister, der flyve høit op." De Hellige bør tage sig iagt for, at de ikke følge et saadant Livsløb, som leder til aandeligt Mørke og Forblindelse, saa at de ikke kunne fatte det, der hører Gud til, men blive udsatte for at troe Vildfarelse og Løgn istedetfor Sandhed. Hvad er det, som bringer de Hellige ud af denne Kirke? Det er ganske ubetydelige Smaating, som bringer dem ud af Pligtens Sti. Dersom vi følge et Compas, som misviser, ere vi ude af den rette Vei, førend vi vide det. Naar Nogen tiltroer sig selv Kraft og Viisdom og siger: „Jeg vil gjøre dette og hiint

paa mit eget Ansvar og ikke raadsporge hverken Gud eller hans Tjenere. Om jeg onsker at gaae til Norden, Syden, Østen eller Vesten, eller at drive denne eller hiin Haandtering, eller at gaae et eller andetsteds hen for at faae Livets Fornødenheder, bliver det min egen Sag, og jeg kan ikke indsee, at nogen Anden har Noget dermed at gjøre." Jeg siger, at dersom vi tiltroe os en saadan Kraft, Viisdom og Magt, og tænke, at vi selv ere dygtige til at dømme angaaende alle Ting, uafhængige af Gud og hans Tjenere, ere vi i Fare for at komme ud af den rette Vei. Enhver Mand og Qvinde, som vandrer i Herrens Lys, seer og forstaaer alt dette for sig selv, men formedelst vore egne Begjærligheder og øvrige Ønsker efter at faae vor egen Villie opfyldt, vige vi ofte bort fra Pligtens Sti. Enhver Mand og Qvinde, som vandrer i Herrens Lys, kan see og forstaae dette for sig selv, men det er formedelst vor Tilbøielighed til at gaae vor egen Vei, at vi saa ofte glemme vore Pligter og komme paa Afveie. Hvor ofte have vi vel ikke i Jesu Christi Navn og med det hellige Præstedømmes Myndighed beseglet Helbredens og Livets Velsignelser paa vore Børn og Paarørende, og dog er det ikke skeet efter vor Tro og vort Hjertes Ønsker. Hvorfor ikke?

I mange Tilfælde ere vore Ønsker saa heftige, at vi ikke give os Tid til at komme til at forstaae Aabenbarelsens Aand og dens Virkninger paa Menneskets Sind. Vi nære heftige Ønsker istedetfor at øve Tro. Naar Nogen propheterer i Kraft af den Hellig-Aands Veiledning, ville hans Ord gaae i Opfyldelse ligesaa vist, som Herren lever; men hvis han nærer heftige Ønsker i sit Hjerte, lede disse ham bort fra Aanden af Evangeliet — fra at lytte til Aabenbarelsens Aand, saa at han bliver udsat for at tage feil, og han propheterer, men hans Ord gaae ikke i Opfyldelse, — han lægger sine Hænder paa de Syge, men de blive ikke helbredede. Dette er Følgen af, at man ikke ganske hengiver sig i Guds Villie. Er det ikke i Virkeligheden saaledes? Og ere vi ikke Alle enige deri, at vi bestandig skulde bestræbe os for at leve efter Aandens Paamindelser og i Guds Lys. Hvis vi gjøre dette, ville vi tilvisse sikkre os en Arvelod i Guds celestiale Rige.

Vi have udsamlet de bedste Mennesker iblandt Jordens Nationer, og dog ere vi ikke saa gode, som vi burde være. Hvorfor ere vi ikke saa gode, som vi skulde være? Fordi vi have det evige Lys og evig Kundskab her, og Enhver har Leilighed til at adspørge Gud og til at erholde for sig selv, men vi benytte os ikke alle af dette Privilegium. Det er ikke med os som med Andre, der ere kaldte af Menneskene til at gaae ud i Verden paa Mission; vi ere kaldte af Gud og føre sande Creditiver med os, ikke Pauli, Petri eller nogen af de gamle Apostlers eller andre Guds Tjeneres Creditiver fra forrige Tider, men vi have levende Orakler og det hellige Præstedømme iblandt os, hvilke Velsignelser ere gjengivne til Jorden i vore Dage, og der gives Mænd iblandt Menneskene i det nittende Aarhundrede, der have den samme Magt og Myndighed, som Guds Tjenere havde i Oldtiden. Da vi have denne Myndighed og nyde en saa stor Begunstigelse, burde vi være bedre end Andre. Vi have troet paa den Herre Jesum Christum, og formedelst vor Tro have vi erholdt Evangeliets Fylde; vi have viist Lydighed mod Guds Befalinger, adlydt hans Huses Ordinancer, hvilke vi have annammet i Tro og anvende dem i vort Liv og vor Vandel, og disse Velsignelser have vi modtaget formedelst Apostler og Propheter, der i vore Dage ere kaldte af Gud, lige-

som Aron var. Dette har Gud aabenbaret saavel nu som i forrige Tider til endelige Væseners Gavn, paadet Alle, der ville beflitte sig paa Retfærdighed indtil Enden, kunne opnaae det evige Liv i Guds Nærværelse. Ved at adlyde de Ordinancer, som Gud har indstiftet, forherlige Menneskene deres himmelske Fader, men om de ikke ville lyde ham, kunne de ikke derved i mindste Maade berøve ham Noget af hans Herlighed og Magt. Om end alle hans Børn skulde vige bort fra Pligtens Sti og overtræde hans hellige Bud, vilde dog Gud blive forherliget alligevel, thi Alle have en fri Villie og kunne vælge Død istedetfor Liv, Mørke istedetfor Lys, og Lidelser istedetfor Velbefindende, Tilfredshed, Fred og Glæde. Dette er en Frihed, som Alle, der ere skabte i Guds Billede, ere i Besiddelse af, paadet de kunde være ansvarlige for deres Handlinger. Guds Bud ere os givne i den udtrykkelige Hensigt at gavne os, og hvis vi leve efter samme, ville vi forstaae for os selv, hvad Gud kræver af os. Dette er et Punkt, om hvilket der kan siges Meget, men jeg skal ikke tillade mig at gjøre det denne Gang.

Jeg opmuntrer mine Brødre til bestandig at leve saaledes, at de kunne have den Hellig-Aands Lys hos sig, at de kunne forstaae deres Pligter, og naar de tilfulde kjende disse, vide de, at det er deres Pligt at lyde dem, som Gud har stillet over dem til at lede dem som et Samfund, som et Folk og som Medlemmer af Guds Rige; det paaligger dem at adlyde de Raad, der blive dem givne fra Tid til anden. Hvad troer den, som forstaaer Aanden af sin Religion med Hensyn til sine timelige Anliggender og det daglige Livs Pligter? Han troer, at det er et Privilegium han nyder, at kunne blive ledet af Guds Kirkes Authoriteter og formedelst Aabenbarelsens Aand i Alt, hvad der henhører til hans jordiske Tilværelse. Der er ikke nogen Deel af hans Liv, han betragter som en Undtagelse fra at blive ledet af Guds Søns Præstedømme.

Vi ønske, at de Sidste-Dages Hellige paa den bestemte Fastedag skulle møde i de Huse, som ere blevne opførte i denne Hensigt, og at de skulle bringe med sig af deres Forraad for at føde de Fattige iblandt os, og om nødvendigt for at klæde de Nøgne. Vi forvente at see Søstrene der, thi de ere i Almindelighed de Første, naar det gjælder Udøvelsen af Veldædighedshandlinger og Kjærlighedsbeviisninger mod de Trængende. Glæder de Fattiges Hjerter og lader deres Bønner og Taksigelser opstige for Gud, og som Svar paa samme ville I annamme rige Velsignelser paa Eders Hoveder. Jeg troer, at jeg forrige Sabbath sagde Eder, at jeg vilde omtale dette Punkt idag igjen.

Hvis I ønske legemlig Helbred, Velstand, Viisdom, Lys og Kundskab, da gjører Alt, hvad I kunne for Guds Rige. Jeg veed, at der findes Brødre, der raade over Tusinder, men som synes, at de ikke iaar godt kunne afsee Noget til de fattige Helliges Indsamling. Jeg har et Trøstens Ord for Saadanne. I Kjøbmænd, Haandværkere og Agerdyrkere, som elske Eders Rigdomme, lad mig trøste Eder og sige Eder, at I kunne beholde Eders Penge, og betaler Eders Gjæld samt kjøber Eder Kjøretøier og Trækdyr, Landsteder og Kjøbmandsvarer. I synes maaskee, at jeg taler ironisk til Eder. Nu vel, jeg tilstaaer, at jeg gjør det. Beholder Alt, hvad I have, for Eder selv, og anvender ikke en eneste Dollar i noget andet Øiemed end til at fremme Eders Forretning, og jeg lover Eder i Herrens Navn, at I ville blive fattigere, end om I havde givet af Eders Overflod for at hjælpe de Fattige.

Ansee I det for at være haarde Ord? Hvad jeg siger, er ikke desto mindre Sandhed. Jorden er Herrens og dens Fylde; Guldet og Sølvet tilhører ham, og han lader de ædle Metaller komme tilsyne for det menneskelige Øie, naarsomhelst det behager ham, og naar han finder det for godt, sender han sine Budbærere for at skjule dem i Jordens Skjød udenfor Menneskets Omraade. Han tillukker ogsaa Øinene paa ugudelige Guldjægere, saa at de ikke kunne see disse Jordens Skatte, men omendskjøndt de kunne gaae lige over dem, forlade de dem dog, for at de Retfærdige kunne samle dem i Herrens egen beleilige Tid. I som tænke, at I selv maae beholde Eders Rigdomme, og at I ikke kunne undvære Noget til en Deel af de Fattiges Indsamling næste Aar, kommer ihu, at I vilde blive rige ved at hjælpe dem. I kunne maaskee spørge, hvad jeg har til Hensigt. Jeg agter at blive rig, thi jeg tænker at give betydeligt Mere end nogen Anden, og det fordi jeg ønsker at være rigere end nogen Anden. Jeg ønsker Mere, fordi jeg troer, at jeg forstaaer bedre at bruge det end de fleste iblandt Menneskene.

Det er nogle Trøstensord til de Brødre, som ønske at beholde deres Rigdomme, og desforuden lover jeg Eder Tomhed i Sjælen og Mørke i Sindet, og Eders Hjerter ville blive indsnevrede og ganske tillukkede for al Medlidenhedsfølelse; medens Frafaldets Aand lidt efter lidt vil faae Magt over Eder, og I ville tilsidst forsage Gud og Eders Brødre.

Jeg seer et stort Folk omkring mig. Joseph Smith blev kaldet og sendt af Gud for at lægge Grundvolden til dette Sidste-Dages Rige. Han præsiderede over dette Folk i fjorten Aar, og derefter led han Martyrdøden. Siden den Tid har Eders ringe Tjener præsideret over de Hellige og raadet dem; han har havt Ledelsen over de tolv Apostler, de Halvfjerds, Overpræsterne og ethvert Qvorum og enhver Afdeling af det melchizedekske og aronske Præstedømme; han har ledet dem over Ørkenen, hvor der ingen Vei var, til et fortørret, goldt Land. I et Tidsrum af fire og tyve Aar har han vaaget over deres Interesser og holdt deres Fjender i Tømme, medens han har lært dem, hvorledes de skulle leve og befrie Landet fra dets Ufrugtbarhed, der igjennem mange Generationer har gjort det ubeboeligt for menneskelige Væsener. Hvilken Mand eller Qvinde paa Jorden, eller hvilken Aand fra Aandeverdenen kan med Sandhed sige, at jeg nogensinde har givet et forkeert Raad eller sagt Noget, som ikke kunde blive sanktioneret i Himlene? Det Held, der har fulgt mig i mit Præsidium, have vi den Almægtiges Velsignelse og Barmhjertighed at takke for. Aarsagen, hvorfor jeg har omtalt dette, er for at vise, at jeg jeg forstaaer Nødvendigheden af at adlyde Herrens Ord, som han kundgjør ved sine bemyndigede Tjenere. Naar Herren giver en Aabenbaring til et Folk, maa det enten adlyde samme eller lide den Straf, som følger med Ulydighed. Naar det hedder: „Ville I gjøre dette eller hiint; det er Guds Villie, at I skulle udføre denne eller hiin Pligt," maae vi udføre, hvad Herren kræver af os. Hvis ikke den Erklæring var vedføiet Herrens Aabenbaringer: „Saa siger Herren," vilde Følgerne af Ulydighed ikke være saa skrækkelige, som de nu ere.

Jeg spørger de Hellige: „Ville I hjælpe til med at indsamle de Fattige?" Til de Ældste vil jeg sige: „Ville I bringe Evangeliet til hele Verden?" Velsignede ere de, som adlyde, naar Herren ligefrem befaler det, men mere velsignede ere de, der adlyde uden nogen udtrykkelig Befaling, thi der er skrevet: „Det er ikke godt, at jeg skulde give Befalinger an-

gaaende alle Ting, thi den, som er tvungen i alle Ting, er en lad og ikke en viis Tjener, hvorfor han ikke erholder nogen Belønning. Sandelig jeg siger: Menneskene skulle være nidkjære for den gode Sag, og gjøre mange Ting af deres egen frie Villie og øve Retfærdighed, thi Kraften er hos dem, hvorfor de ere ansvarlige for deres Handlinger. Og saafremt Menneskene gjøre Godt, skulle de ingenlunde miste deres Løn. Men den, som ikke gjør Noget, førend det bliver ham befalet, eller som modtager en Befaling med et tvivlende Hjerte og udfører den med Ligegyldighed, den Samme bliver fordømt." Jeg siger dette, for at I skulle kunne forstaae, at jeg for mit Vedkommende er ligesaa overbærende med de Sidste-Dages Hellige og ligesaa fuld af Kjærlighed til dem, som noget Menneske kan være, og jeg gjør al min Flid for at lede dem fremad paa den Vei, der fører til evigt Liv i Guds Nærværelse, saa at Ingen skal gaae til Fortabelse. Det er ikke min Viis at skjende paa de Hellige, men at overbevise og indtrængende raade dem, medens jeg foreholder dem de Trofastes Belønning. Det udkræver al vor Omhu og Trofasthed at kunne bevare Troen paa den Herre Jesum Christum, thi vi ere omgivne af en Mængde usynlige Magter, der stedse ere rede til at benytte sig af vore Svagheder og den mindste Tanke, som kunde opstaae hos os om at forsage Sandhedens Vei — til at lede os paa Vildspor og til at opvække Utilfredshed og Vantro hos os. De gamle Gadiantoners Aander ere omkring os. I kunne see den ene Slagmark efter den anden over hele det amerikanske Continent, hvor de Ugudelige have ihjelslaget de Ugudelige. Deres Aander vogte os bestandig for at faae Leilighed til at paavirke os til at gjøre Ondt, eller for at faae os til at forsømme vore Pligter, men ingen er imidlertid mere listig end han, der er Ophav til alt Ondt i Verden. Vi kalde ham Djævelen; han er saa snedig, at han næsten kan bedrage selv de Udvalgte. Vi ere blevne døbte af Mænd, som have været beklædte med Guds Søns hellige Præstedømme, og derfor have vi Magt over ham, hvilket den øvrige Deel af Menneskeslægten ikke har, og Alle, som have Præstedømmet, have Ret og Magt til at byde disse onde Aander at vige. Naar vi true disse onde Magter, og de ikke adlyde os, da er det fordi vi ikke leve saaledes, at vi kunne have Guds Kraft hos os, uagtet det er vort Privilegium at være i Besiddelse af den, saalænge vi vandre efter hans Bud. Dersom vi ikke leve for dette Privilegium og denne Ret, ere vi under Fordømmelse.

Jeg veed, at Biskopperne i denne Kirke ere i Fremadstriden og ere gode Mænd, men de skulde bestyre deres Distrikter endnu bedre, end de gjøre. Man kunde maaskee spørge: „Skulde ikke Broder Brigham lede de Hellige bedre, end han gjør?" Det er upaatvivleligt, at han skulde. Ville I lytte til nogle faa Ord? Jeg kan sige: „Følger mig, ligesom jeg følger Christus," og Enhver af os vil være sikker paa at komme ind i Guds celestiale Rige, saa sandt han er vor Hjælper. Kunne alle Biskopperne sige det Samme? Jeg troer ikke, de kunne det i alle Tilfælde. Men ere de ikke i Fremadstriden? Jo, de ere, og dette er ikke Alt, de ville vedblive at stride fremad, og de ville blive vise Ledere for de Hellige. De skulde være Fædre for dem, de ere satte til at vaage over. De blive betragtede som Saadanne af de Hellige, og de skulde foregaae dem med et godt Exempel baade i Ord og Gjerninger, og kun paa denne Maade kunne de vente at lede den dem anbetroede Hjord ind i Guds celestiale Rige.

Her er et stort Folk, og vi have anmodet samme om at bidrage af dets Midler til at indsamle de fattige Hellige i Adspredelsen til næste Aar. Det er nu næsten tre Maaneder siden, vi begyndte at rette en Opfordring til Kirkens Medlemmer her i Territoriet angaaende denne Sag, men det lader til, at der ikke vil komme Midler ind saa hurtigt, som vi havde ventet. Jeg vil omtale et enkelt Tilfælde her i Staden for at vise, at der dog findes Penge i Landet. Et eneste Handelshuus omsatte i een Maaned Varer for een og fyrgetyve tusinde Dollars. Naar nu et eneste Handelshuus kan sælge Varer til et saadant Beløb i kun een Maaned, maae vi tilvisse kunne samle en anseelig Sum i et saa roesværdigt Øiemed, som at hjælpe vore fattige Brødre og Søstre i Adspredelsen til et Sted, hvor de kunne ernære sig og blive videre underviste i det, der hører Gud til. Uagtet al denne Seendrægtighed ere vi dog som et Folk betragtet i Fremadskriden, men tjene vi Gud af vort ganske Hjerte og med et beredvilligt Sind? Nei, vi gjøre det ikke saaledes, som vi burde. Hvis de Sidste-Dages Hellige vilde overgive mig en Tiendedeel af de Midler, som gaae til deres Fjender, troer jeg, vi kunne indsamle hver eneste Sjæl af de fattige Hellige i de gamle Lande. Ville de gjøre det? Jeg troer det neppe. Mine Brødre ere villige til at gaae ud for at prædike Evangeliet i hele Verden. Jeg skulde ønske, at enhver Hellig var ligesaa redebon til at bidrage til at udfrie sine fattige Brødre og Søstre fra Affspredelsen. Guds Rige er den sikkreste Institution paa Jorden, i hvilken vi kunne anbringe vore Midler. Vi ere Borgere i hans Rige og Medlemmer af hans Kirke, og vi vide, at vi maae taale Alt for Evangeliet, men det vil gjøre os rigere, end vi muligviis kunde blive paa nogen anden Maade. Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skitser fra Mormons Bog.

(Fra „Millennial Star")

Jakob, Nephis Broder.

Ingen, som vil bruge nøiere Eftertanke, kan undlade at bemærke den slaaende Lighed, der var mellem Nephi og Moses, da disse Mænd trak sig tilbage fra deres prophetiske Bane iblandt Folket. Ligesom hiin store Prophet, der holdt Nøglerne til den mosaiske Uddeling, deelte den Magt, som havde været forenet hos ham, idet han indsatte Josva til Fyrste og Hoved for den verdslige Deel af Regjeringsmagten og beskikkede Aron til Ypperstepræst for Folket og Hoved for de religiøse Anliggender, saaledes brugte ogsaa Nephi den samme Fremgangsmaade, idet han indsatte en Konge og beskikkede sin Broder Jakob til Ypperstepræst. Grunden til denne Adskillelse af Magten i begge disse Tilfælde kan man finde i de paagjældende Folkeslags senere Historie, som hine store Mænd sikkerlig maae have forudseet i Kraft af deres prophetiske Blik. Timelige Fordele kunde let bevæge en verdsligsindet Magthaver til at forglemme, at han ogsaa var Ypperstepræst, eller Ærgjær-

righed kunde bevæge en kongelig Ypperstepræst til at opoffre Folkets Frihed for pharisæisk Præstelist og Slaveri, under hvilke Omstændigheder den hellige Magt, som var anbetroet til saadanne Individer til Gavn for kommende Slægter, let kunde blive misbrugt.

Vi maae erindre os det Faktum, at hele den efterfølgende Historie i Mormons Bog vedkommende Lehis og hans Reisefællers Efterkommere kun omfatter de Begivenheder og Scener, der fandt Sted i Nærheden af den Skueplads, hvor Pladerne forvaredes, eller som have Hensyn til de Mænd, der havde dem i Forvaring. Andre Stammer og Nationer iblandt Nephiterne og Lamaniterne, hvilke hurtigt formeredes og udbredte sig over det amerikanske Continent, forekomme saa at sige kun i Baggrunden, uden at deres Historie bliver videre berørt. Det har øiensynlig været Hensigten at vise Guds Forsyns Styrelse, og hvorledes han har virket formedelst sit Præstedømme fra det ene Led til det andet i den store Kjæde lige op til Moroni, der var den sidste Prophet iblandt Nephiterne.

Jakob, Nephis Broder og Efterfølger i Præsteembedet, prædikede Omvendelse for Folket, som havde ladet sig lede paa Afveie formedelst dets hurtig tiltagende Rigdomme og den deraf følgende Luxus. Det er rørende at læse om hans Undskyldning og Kummer, fordi han var nødt til at tale saa strengt til Mændene i Nærværelsen af deres Qvinder og Børn, som vare komne op til Templet for at blive opbyggede — en Ømhed, der mere end mange Bind kunne det, taler til Gunst for Propheten. Eet Sted i hans Bog bliver ofte anført af Modstanderne af Mormons Bog som et Beviis paa Uovereensstemmelse mellem enkelte Lærdomspunkter i de Sidste-Dages Helliges Lære, nemlig i 2 Cap. 6 V., hvor han revser Nephiterne, fordi de havde mange Hustruer og Medhustruer' sigende, at det var Herrens Villie, at Ingen skulde have mere end een Hustru, medens han fordømte Davids og Salomons Forhold i saa Henseende som en Vederstyggelighed for Gud. Men hvis Saadanne, der kun søge at finde Feil, havde gjort sig den Uleilighed at læse nogle faa Linier til, vilde de have fundet, at den samme Prophet i den selvsamme Tale om det samme Emne tilføier, at hvis Herren ønskede at opreise sig en retfærdig Sæd, vilde han give Befaling desangaaende, og dette har han gjort i denne sidste Uddeling. Det synes ifølge Slutningsordene i 2det Capitel, at denne Prophet ogsaa har strevet sit Folks verdslige Historie, men imidlertid forekommer der ikke nogen videre Hentydning i saa Henseende i den hele Oversættelse.

Af den høieste Interesse for os alle er hans Anførelse af den skjønne Lignelse om Olietræet og Viingaarden, saaledes som den var bleven fortalt af Propheten Zenos for Israels Huus. Den Omstændighed, at denne Fortælling er optagen i Mormons Bog, giver os ikke alene et skjønt Exempel paa inspireret Poesi, men den lærer os ogsaa at kjende Propheten Zenos som en begavet Digter, hvilket tilfulde erstatter ham for, at hans Værk er udeladt af Bibelen.

Tilfældet med den tvivlesyge Sherem, der paa Grund af sin Lærdom, Veltalenhed og store Indflydelse over Folket, ansaae det som en let Sag at overvinde denne Guds Tjener, der prædikede om Christi Komme, minder os om Apostlernes Dage, thi her ligesom i Jødeland blev Bespotteren gjort til et advarende Exempel for Alle, der bespotte Guds Aand. Enten hans Navn er Sherem eller Elimas, enten det er med Paulus eller Ja-

skob, enten det skeer paa dette eller hiint Sted, vil dog Herren altid straffe den, der driver Spot med det Hellige.

Omendskjøndt den Sæd, som denne trofaste Guds Tjener havde saaet, ikke ganske var falden i ufrugtbar Jordbund, og han saae skjønne Retfærdighedsfrugter spire frem iblandt Folket, samlede der sig dog henimod hans Livs Aften mørke Skyer paa Horizonten som Forbud paa de blodige Krige, som vilde udbryde efter hans Bortgang. Han døde imidlertid i Nydelsen af en Fred, som Verden hverken kan give eller tage, og hvilken det havde været hans Formaal gjennem hele hans Liv at forplante til Andre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Jødernes Forløsning.

(Fra „Millennial Star.")

Jøderne ere det mærkværdigste Folk, som findes paa hele Jorden. Omendskjøndt adspredte i alle Verdensdele, have de dog endnu bevaret deres Eiendommelighed baade som en særgen Folkerace og med Hensyn til deres Gudsdyrkelse og Traditioner. De ere et levende Vidnesbyrd for hele Verden om Sandheden af de gamle Prophetier. Alle de Forbandelser, Moses, deres store Prophet og Lovgiver, udtalte over dem, have rammet dem, fordi de ere afvegne fra Herrens Vei og ikke have tjent ham i Aand og Sandhed. (See 5te Moseb. 28de Cap.). De korsfæstede Messias, og Herren lod „et ublu Folk," nemlig Romerne, komme over dem — et Folk, „som ikke agtede den Gamles Person eller var den Unge naadig," — „som ængstede dem i alle deres Porte, indtil deres høie og befæstede Mure, hvilke de havde forladt sig paa, omstyrtedes." Deres Tempel blev i Bund og Grund ødelagt, ligesom Frelseren havde forudsagt: „Der skal ikke lades Steen tilbage paa Steen, som jo skal nedbrydes," og Herren har adspredt dem „fra den ene Ende af Jorden til den anden." De have været „en Spot og et Ordsprog iblandt alle Folk," som de have boet iblandt, og deres Navn har været brugt som et Skjældsord. De have tømt Bitterhedens Bæger lige til Bunden, og Herrens Ord ved Moses ere blevne opfyldte paa dem indtil det sidste Bogstav: „Og Du skal ingen Rolighed have iblandt de samme Folk, og din Fodsaale skal ingen Hvile have; og Herren skal give Dig der et bævende Hjerte, saa at Øinene skulle fortæres og Sjælen bedrøves. Og dit Liv skal være Dig hængende for Dig, og Du skal ræddes Nat og Dag, og ikke være sikker paa dit Liv."

Igjennem Aarhundreder har dette været de ulykkelige Jøders Skjæbne, i Særdeleshed iblandt de Nationer, som have bekjendt sig til den christelige Religion, thi det største Barbari og de meest udsøgte og djævelske Grusomheder, hvilke dette Folk har været udsat for, ere blevne dem tilføiede af de saakaldte Christne. Men en lysere Dag har imidlertid begyndt at grye for Jøderne, og Tiden er nær for-

haanden, da de atter ville opnaae deres fordums Storhed, og den Herlighed, som venter dem, vil være evigvarende.

Der gives ikke noget Folk, der giver Agt paa Jødernes Bevægelser med en saadan Interesse, som de Sidste-Dages Hellige. Herren har formedelst sine Tjenere Propheterne og Patriarkerne tilkjendegivet, at de Fleste iblandt dem, som have adlydt det Sidste-Dages Evangelium, ere Israeliter af Ephraims Stamme, — ikke blot i aandelig, men i naturlig Henseende, da de igjennem deres Forfædre ere udsprungne fra dette Folk. Gud har „blandet Ephraim iblandt Nationerne," han har „saaet hans Sæd iblandt Folkene" og formedelst Ægteskab med Hedningerne er Kundskaben om denne Green af Israels Huus gaaet tabt for Menneskene, men ikke for Herren. Han, som adspredte Israel, har nu begyndt at samle det igjen, og Ephraim er Herrens Førstefødte i Gjenfødelsens og Gjenoprettelsens Tider.

Det gamle Testamentes Prophetier hentyde hovedsagentlig til Gjenoprettelsen af Israels Huus i de sidste Dage — ikke alene af de ti Stammer, der efter Palæstinas Adsplittelse i to særskilte Riger betegnedes med dette Navn, men ogsaa af Juda Huus, hvilket tillige indbefattede Benjamins Stamme. Gud gav Joseph ifølge den patriarkalske Velsignelse, som han modtog af sin Fader Jakob, et Land, der skulde være beliggende ved „de evige Høies yderste Grændser" (1 Moseb. 49, 26.). Dette var en Gave til Joseph og hans Sæd — til ham, hvis „Velsignelser vare større" end dem, der vare blevne givne hans Forfædre, hvilke havde faaet Forjættelse om at faae Canaans Land til en evig Arv, — og denne Gave bestod ikke i noget Mindre end hele Amerika — et Land, der som Moses siger, skulde være velsignet fremfor alle andre Lande „med den kostelige Frugt af Himmelen, af Duggen og af Dybet, som ligger nedenunder, og af de ældgamle Bjerges ypperlige Frugt, og af de evige Høies kostelige Frugt, og af Jordens kostelige Frugt og af dens Fylde" (5 Moseb. 33, 13—17.). En anden Velsignelse, som blev given Josephs Sæd, var, at den skulde „stange Folkene tilsammen indtil Jordens Ender."

Herren er ifærd med at indsamle Josephs Sæd fra alle Nationer til det forjættede Land, og han giver hans Efterkommere en Arv imellem de „evige Høie." Han har ogsaa givet dem den Mission at prædike Evangeliet — først for Hedningerne, og derefter ifølge Herrens Ord ogsaa for Jøderne. Frelsens Velsignelser ville komme til Israels Huus gjennnem Ephraim. De Ældste i denne Kirke føle en faderlig Interesse for Alt, hvad der angaaer Jøderne, thi de vide, at de skulle komme til at udføre et stort Værk iblandt dem, naar „Hedningernes Fylde" er gaaet ind.

Ligesaa vist som Jøderne paa Grund af deres Forfædres Overtrædelser ere blevne adspredte iblandt alle Nationer, ligesaa vist ville de atter blive samlede til deres Forfædres Land som en Forberedelse til Frelserens Tilkommelse i denne Slægt, og ligesom Herren gjennem Aarhundreder har styret og ledet de Begivenheder, som have fundet Sted, for at forberede Alt til sit Riges Oprettelse paa Josephs Land, saaledes har han ogsaa i vore Dage beredt Veien for sit Pagtensfolk, Jøderne, med Hensyn til Gjenindsættelsen i deres fordums Arv. Han har virket paa Magthaverne i de forskjellige Stater, saa at dette Folk er blevet meddeelagtigt i alle de Rettigheder, som tilkomme enhver retskaffen Statsborger, uden Hensyn til hans religiøse Anskuelser. Der gives nu mange Jøder, som beklæde vigtige Poster i de forskjellige Landes Statsstyrelse. Denne Vending i Henseende til Tingnes Stilling er imidlertid

ikke opnaaet uden Kamp. Der har været mange Fordomme at nedbryde og megen Modstand at bekjæmpe, men hvo kan hindre Herren, naar han virker? Og vi kunne klarligen see, at han har havt sin Haand med i alle disse Begivenheder og deres Følger.

Iblandt Jøderne er der Ingen, som har hævet sig til den Høide og Udmærkelse, som Familien Rothschild, der formedelst sine uhyre Rigdomme, sin sjeldne Dygtighed i Finantsanliggender og sit indbyrdes Sammenhold har bragt det saavidt, at de fleste civiliserede Staters Regjeringer staae i Gjæld til samme. Fem af denne Familie's Medlemmer have Sæde i de lovgivende Forsamlinger i forskjellige Lande i Europa. Hvad der i Særdeleshed bidrager til at vedligeholde det indbyrdes Sammenhold, er den Omstændighed, at de ægteskabelige Forbindelser alene indgaaes mellem Individer af Familien. Deres Virksomhed har været ledsaget af et mærkværdigt Held, og det Rothschildske Huus som Pengemændenes Monark har ligesaa gode Udsigter til en fremtidig Vedvaren og Blomstren som noget Kongehuus i hele Verden.

Der gives mange andre jødiske Familer baade i den gamle og nye Verden, som ere i Besiddelse af uhyre Rgdomme, og hvilke følgelig derfor ogsaa have en stor Indflydelse, og mærkeligt nok anbringe de ikke deres Capitaler i Landeiendomme. Sæt, at Herren, hvis Folk „skal være villigt paa hans Kraftes Dag," virkede paa deres Hjerter, saa at de inderlig kom til at længes efter Jeursalems Forløsning, og de begyndte at unddrage deres Rigdomme fra de hedenske Nationer, hvo kan da forudsige, hvilke Omvæltninger det vilde affstedkomme i flere Henseender? Nogle rige og ædelsindede Jøder, som for Exempel Sir Moses Montefiore, have viist stor Interesse i og udgivet betydelige Pengesummer for at fremme Jødernes Colonisering i Palæstina. Familien Rothschild kunde kjøbe hele Landet, hvis den var tilbøielig til at indlade sig paa et saadant Foretagende og Herren aabnede Veien.

Dagen vil imidlertid kommen og er ikke langt borte, da „Jerusalem skal blive beboet som en Stad uden Mure paa Grund af den store Mangfoldighed af Mennesker og Qvæg, som skulle findes deri, thi „saa siger den Herre Zebaoth: See, jeg frelser mit Folk fra Landet imod Østen og fra Landet imod Solens Nedgang. Og jeg vil lade dem komme, og de skulle boe midt i Jerusalem, og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud i Sandhed og Retfærdighed" (Sach. 8, 7. 8.). Naar den Tid kommer, ville de ruinerede og blodtørstige Hedningenationer vende deres Blik mod Jerusalem, og de ville indgaae Forbund med hverandre, sigende: „Jeg vil drage op i Landet, hvor der er ubefæstede Byer; jeg vil komme over dem, som ere stille, som boe trygeligen, de, som boe alle uden Muur, og have hverken Stænger eller dobbelte Porte, at tage Bytte og at røve Rov, at vende din Haand igjen over de øde Steder, som nu ere beboede, og over et Folk, som er sanket fra Hedningerne, som forhverver sig Fæ og Gods, dem, som boe midt udi Landet" „for at tage Guld og Sølv, Fæ og Gods, for at tage et stort Bytte" (Ezech. 38 Cap.).

Da ville Israels Børn paa en mirakuløs Maade blive udfriede fra deres Trængsler og deres Fjenders Hænder; Messias vil komme som deres store Befrier og Konge, den Jesus nemlig, som deres Forfædre korsfæstede, og Herren vil lade „alle de Forbandelser," som have hvilet over dem, komme over de Nationer, der have plaget hans Pagtensfolk. Fryd Dig derfor, Du plagede og forstødte Juda, thi din Kummers Dage ere tilende. Juda Løve har reist sig og vil snart brøle ud fra

Jerusalem. Jakobs Gud lader Ephraims Horn voxe, og med disse begynder han at stange Folkene tilsammen. Hans Horn skal blive fyldt med Salvelsens Olie for Juda, og Levi Sønner skulle frembære Offer for Herren i Retfærdighed paa Alteret i hans hellige Huus. Vaagn derfor op, Juda, vend dit Blik mod Jerusalem og dit Hjerte til Herren, og din Forløsning vil snart komme og skal ikke tøve.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841. (Fortsat fra Side 174.)

Alle de Dumheder, som nogensinde ere blevne publicerede i de Forenede Stater mod Sandheden, maae betragtes som Frugter af besindig Eftertanke i Sammenligning med dem, der her komme for Lyset. Jeg vil ikke nu tale videre derom, men jeg skal sende Dem nogle Prøver med vore Emigranter. Jeg kan nu underrette Dem om, at vi have høstet de første Frugter af Campbellismen i England paa et Sted, kaldet Nottingham.

Torsdag den 15de.

Proklamation til de Hellige i Adspredelsen, med Hilsen.

Elskelige Brødre! Det Forhold, vi staae i til Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, gjør det nødvendigt, at vi nu og da fremstille Kirkens Tilstand og Udsigter og give saadanne Raad, som maatte ansees nødvendige for de Helliges Vel og egnede til at befordre deres timelige og evige Lyksalighed.

Vi maae lykønske de Hellige paa Grund af den Fremgang, som det store Sidste-Dages Værk nyder, thi det har ikke alene udspredt sig til alle Kanter paa dette Continent, men ogsaa til Europa og til Øerne i Havet, medens det fremdeles skrider fremad paa en Maaade, der ikke finder sin Lige i Historiens Aarbøger. Dette er saa meget glædeligere, naar man tager i Betragtning, at der kun er hengaaet en kort Tid, siden vi paa en ubarmhjertig Maade bleve drevne fra Staten Missouri, efterat vi havde maattet udholde de skrækkeligste Grusomheder og Forfølgelser. Dengang forekom det Mange, at vor Undergang var uundgaaelig, medens Sandhedens Fjender triumpherede, og ved idelige Fornærmelser bestræbte de sig for at forøge vore Lidelser. Men Hærskarernes Herre var med os, Jakobs Gud var vor Tilflugt, og vi bleve udfriede fra disse blodtørstige og ugudelige Menneskers Hænder. I Staten Illinois fandt vi et Tilflugtssted og bleve venligt modtagne af Personer, som ere værdige til at kaldes frisindede Mænd.

Det er umuligt at opregne alle dem, der i vor Nød ædelmodigen rakte os en hjælpsom Haand og ligesom den barmhjertige Samaritan gjød Olie i vore Saar og med Gavmildhed bidroge til at afhjælpe vore Fornødenheder, thi det syntes som om samtlige Beboere i Quincy og de Fleste iblandt Befolkningen i Illinois kappedes med hverandre i deres Kjærlighedsbeviisninger. Vi ville imidlertid omtale Gouverneur Carlin, Dommer Young, General Lech, Dommer Ralston, hans Velærværdighed Hr. Young, Oberst Henry, N. Bushnell, John Wood, J. N. Morris,

S. M. Bartlett, Samuel Holmes, hvilke længe ville blive mindede af et taknemmeligt Samfund for deres udviste Menneskekjærlighed mod et lidende Folk; Mindet om deres Veldædighedsgjerninger mod os er indpræget i vore Hjerter med uudslettelige Træk.

Ligeledes ville vi omtale denne Stats lovgivende Magt, der uden Hensyn til Partier er kommen os til Hjælp og har behandlet os som Medborgere og Venner — samt har givet os alle de Rettigheder, hvilke baade i borgerlig og religiøs Henseende tilkomme os, idet den under 16de December 1840 har vedtaget de frisindede Love for Staden Nauvoo, Nauvoolegionen og Universitetet i Nauvoo, hvilke Love tilstaae den meest udstrakte Frihed, som nogen lovgivende Forsamling kan give.

Den første af disse Love (den for Nauvoo) tilsikkrer os for Fremtiden alle de Frihedens Velsignelser, som tilkomme Borgerne i en stor civiliseret Republik, og dette er Alt, hvad vi nogensinde have forlangt. Hvilken Modsætning er der ikke mellem den Fremgangsmaade, som er fulgt af den lovgivende Magt i denne Stat og den, der er fulgt af Legislaturen i Missouri, hvis Bigotteri, Skinsyge og Overtro have faaet Overhaand i den Grad, at den har negtet os vore helligste Rettigheder og den Frihed, som tilkommer os! Illinois har sat et skjønt Exempel for alle de Forenede Stater og for hele Verden, og har ædelmodigen handlet overeensstemmende med Constitutionens Aand, og paa samme Tid, som denne Stat fordrer ubetinget Lydighed mod Lovene (hvilke vi haabe stedse at see overholdte), giver den os Beskyttelse under samme og giver os Sikkerhed for Liv, Frihed og ethvert lovligt Foretagende.

Navnet paa vor Stad (Nauvoo) er af hebraisk Oprindelse og betyder et yndigt Sted med Indbegrebet af Ro, og det kan ogsaa med Rette siges, at den har en yndig Beliggenhed. Den ligger ved Mississippifloden ved Des Moines Rapids i Hancock County og begrændses mod Øst af en vidtudstrakt og uforlignelig smuk Slette — og mod Nord, Vest og Syd af Mississippi. Nogle have havt imod dette Sted paa Grund af den Sygelighed, som har hersket i Sommermaaderne, men Dr. Bennett er af den Formening, at Hancock County og navnlig hele den østlige og sydlige Deel af Staden Nauvoo har et ligesaa sundt Klima (for dem, som ere blevne akklimatiserede), som noget andet Sted i Vesten, hvorimod Beboerne i den nordvestlige Deel af Staden har lidt meget af Koldfeber, men han troer dog, at Aarsagerne til denne Sygelighed kunne fjernes ved at udtørre Moradserne paa de nærliggende Øer i Mississippi.

Befolkningen i vor Stad tiltager med en uforlignelig Hurtighed, da den nu udgjør over tre tusinde Sjæle. Der bliver gjort alt Muligt for at fremme Handel, Haandværker og Agerdyrkning i Staden og dens Omegn. Vandet i Mississippi kan med Fordeel anvendes til at drive Fabrikker med, og det næsten i en ubegrændset Udstrækning.

Da vi have været Redskaber i Guds Haand til at lægge Grundvolden til Indsamlingen til Zion, ville vi raade dem, der sætte Priis paa Evangeliets Velsignelser og som forstaae Nødvendigheden af at adlyde Herrens Befalinger, samt ere i Besiddelse af denne Verdens Gods, at virke for en almindelig Indsamling. De bør afhænde [deres Eiendomme, saasnart Omstændighederne ville tillade det, uden at det kræver altfor store Offre, og de bør flytte til vor Stad eller dens Omegn for enten at anlægge Fabrikker eller for at kjøbe og dyrke Landeiendomme. Dette vil sikkre os Besiddelsen af vor fremtidige Arv og berede Veien for de Fattiges Ind-

samling. Dette er behageligt for Himmelens Aasyn, og den eneste Maade, paa hvilken Indsamlingen kan iværksættes. De Rige og enhver Anden, som kunne bidrage til dette Steds Opkomst, bør derfor gjøre alt Muligt for at komme hertil uden Opsættelse for at styrke vore Hænder og fremme de Helliges Vel. Dette kan ikke noksom blive lagt de Hellige paa Hjerte, og vi paalægge herved de Ældste at forelægge dem dette, thi det er overeensstemmende med de Raad, som Herren har givet os i saa Henseende.

Opførelsen af Herrens Huus, hvor de Hellige ville komme til at tilbede deres Fædres Gud ifølge hans Huses Orden, og hvor det hellige Præstedømme vil blive sat istand til at udføre de Pligter, som paahvile samme, samt hvor Underviisning fra Herren vil blive modtagen for derfra at udgaae til fjerne Lande, skrider raskt fremad. Lader os derfor gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt for at fremme Staden Nauvoos og Omegns Vel ifølge de Friheder, som Staten Illinois's lovgivende Forsamling har tilstaaet samme, idet vi i Alt bør beslitte os paa de ædle Handlinger som dem, der udøvedes af vore Forfædre, for at fremme den Sag, der er af en saa uendelig Vigtighed saavel for denne som for enhver efterfølgende Generation.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Norge. Fra flere Egne i Trondhjems og Bergens Stifter er der forefaldet flere Sneeskred, som have foraarsaget betydelig Skade, og ved hvilke mange Menneskeliv ere gaaede tabte.

Preussen. I Labiau har der i Begyndelsen af Maaneden fundet Roligheds-forstyrrelser Sted, idet en Folkehob paa en tumultarisk Maade forlangte, at Borgermesteren skulde udlevere nogle Penge, som Kongen sagdes at have sendt. Der blev sendt nogle Compagnier derhen.

Orienten. I en Skrivelse fra Bulgarien af 26de Februar til „Augsb. Allg. Ztg." berettes, at Dannelsen af Friskarebander paa rumænsk Territorium fortsættes til Trods for de officielle Benægtelser. Fra tyrkisk Side foretages der omfattende Rustninger. Alle Byer i de nordlige Distrikter blive armerede og saavidt muligt forsynede med Taarne og Grave; i Fæstningerne ophobes der store Masser Fourage og Proviant, som fratages Bønderne imod en bestemt Godtgjørelse. Langs med Balkan og den serbiske Grændse skal der være opstillet betydelige Troppemasser. Det hedder, at Omer Pascha skal tilbage til Creta og Ismail Pascha overtage Commandoen over Armeen i Rumelien.

Amerika. Saavel Senatet som Repræsentanternes Huus har besluttet at sætte Præsident Johnson under Tiltale. Han er bleven indstævnet til at møde for Senatet den 13de dennes. Anklagepunkterne ere: For uberettiget Afskedigelse af Stanton; for Udnævnelsen af General Thomas uden Senatets Samtykke; for Overtrædelsen af Hærloven ved at forlede General Emery til at udføre en Ordre, der

ikke var contrasigneret af Grant. Det tyder paa en betænkelig Ophidselse iblandt Befolkningen, og ifølge et indløbet Telegram skulle Tropperne i Maryland vise Tilbøielighed til at forsvare Præsidentens Person, medens Tropperne i Pennsylvanien skulle have underrettet Congressen om, at de vilde forsvare dens Ukrænkelighed under en forestaaende Kamp. Man synes altsaa at gjøre sig fortrolig med Tanken om en blodig Udgang af den nuværende Conflikt.

Vestindien. Ifølge Indberetninger fra Authoriteterne paa de dansk-vestindiske Øer, der gaae til 29de Januar, har der siden 21de December f. A. viist sig en Choleraepidemi paa St. Thomas, som endnu vedvarede ved Beretningernes Afgang. Efter Meddelelser fra Landphysicus var der indtil den 13de Januar, Middag, forekommet 36 Tilfælde, deraf 19 med dødeligt Udfald, fra 13de til 21de Januar 78 Tilfælde og 48 Dødsfald, og fra 21de til 29de Januar 63 Tilfælde og 39 Dødsfald, ialt 177 Tilfælde og 130 Dødsfald.

Jordrystelserne vare i Aftagende, men der var dog neppe hengaaet en Dag uden at der mærkedes idetmindste en underjordisk Torden.

Asiatisk Rusland. Vinteren i Sibirien. Fra Jeniseisk skrives den 22de December, at Vinteren der indtil da havde været meget mild med i det Høieste 10 Graders Kulde, i Regelen dog kun med 6 eller endog kun 2 Graders Kulde. Det er den tredie Vinter i Sibirien, som har været saa mild.

China. I China antager Borgerkrigen store Dimensioner. Ifølge „Nordd. Allg. Ztg." er der indtruffet Efterretning om et stort Slag ved Forbjerget Shantuerg, hvor de Keiserlige slog Rebellerne, hvis Tab angives til 80,000 Mand. Senere skulle de Keiserlige i flere forbittrede Kampe være slagne af Rebellerne og have lidt store Tab.

Afrika. Angaaende den engelske Expedition til Abyssinien hedder det i et Telegram til „Times": „Freden er tvivlsom. Vi ere nu i et fjendtligt Land. Der er blevet skudt Efternølere; Fjenden har skudt 6 Arabere (i Englændernes Tjeneste?) og lemlæstet deres Lig paa den græsseligste Maade. Tre engelske Officerer ere forsvundne. Vest for Antola findes der ingen Fourage mere."

Blandinger.

Vore Mønters Metalværdi. Svenske Kalendere have iaar en ret interessant Tabel over norsk, dansk og finsk Sølvmønt, der viser deres Vægt, Sølvindhold og Værdi i svensk Rigsmønt, samt bestemmer samtlige Mønters ægte Metalvægt (Gehalt), saavel den anordningsmæssige efter Møntfoden, som den virkelige, d. v. s. saaledes som den ved særskilt anstillede Undersøgelser viser sig at være. Deraf fremgaaer blandt Andet, at de danske Speciesdalere, der skulle indeholde 875 Dele fiint Sølv (regnet efter Tusindedele), have $875\frac{1}{2}$; Rigsdalere og Tremarkstykker derimod kun $875\frac{1}{4}$. Markerne skulle efter Forordningen holde 500 Dele fiint Sølv, hvilket i Virkeligheden ogsaa er Tilfældet; 4 Skillingerne, hvis Lødighed kun er 250,

indeholde derimod dog 251 Dele f. S. De i 1808 prægede ⅙ Rigsdalere eller Markstykker, „Frivilligt Offer til Fædrelandet," hvilke formedelst deres pyntelige Udseende hyppig anvendtes, især af Landmænd, til Uhrnøgler, indeholde 406¼ Dele f. S.; de sees nu sjeldent her, men maae dog være kjendte i Sverrig, hvor deres Værdi er ansat til 32 Øre, eller næsten 1 Mark danst. Meest overvægtige ere de norske Speciesdalere, nemlig 876¾ istedetfor 875, Halvspecierne endog 877¼. — De, som gjemme Penge paa Kistebunden for Metallets Skyld, have dog nu en lille Rettesnor at gaae efter ved deres Samlingers Forøgelse.

Geistligheden i Østerrig. Petermanns „Geographiske Meddelelser" giver følgende statistiske Oplysninger om det østerrigske Cleresi og dets Eiendomme: det bestaaer af 56,370 Personer, hvoriblandt 1 Patriarch, 4 Primas'er, 11 Erkebiskopper, 58 Biskopper, 24 biskoppelige Vicarer, 12,863 Præster og 539 geistlige Professorer. Endvidere findes der 720 Munkeklostre med 59 Abbeder, 45 Proviancialer, 6,754 Præster, 720 Klerke, 240 Novicer og 1917 Klosterbrødre. De fleste Klostre eies af de reformeerte Franciskanere (Graabrødre), nemlig 165, Observant-Franciskanerne eie 72, Piaristerne 60, Conventual-Franciskanerne 45, Dominicanerne (Sortebrødre) 41, Cistercienserne 48, Benedictinerne 37, de barmhjertige Brødre 31, Basilianerne 26, Jesuiterne 17 og Præmonstratenserne 15. Af Nonneklostre findes der 298 med 5,198 Nonner. De barmhjertige Søstre eie 25 af dem, Vincenz-Ordenen 85, og Ursulanerinderne, der ere de talrigste, 25. Kirkens Formue udgjør 185,672,967 fl. (omtrent 162 Millioner Rdlr.), med 19,639,713 fl. (omtrent 17 Millioner Rdlr.) i aarlig Indtægt.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.